

“Ajudem, però mai preguntem abans si l'altre vol el nostre ajut”

L'any 2003 vostè era un jove periodista a Barcelona, però un viatge a l'Índia li va canviar la vida. Com va passar de turista a salvar nens de les xarxes de prostitució de Bombai?

Per la crua realitat que vaig veure. Si jo no feia res, una quarantena de nens anaven a prostíbuls de Bombai, a dependre d'unes màfies de prostitució que, en molts casos, fins i tot els amputen les extremitats perquè facin més pena. És una imatge dantesca, horrible. No vull caure en la llàgrima fàcil però molts d'ells segur que ara ja estarien morts. Davant d'això, vaig prendre una decisió que ha canviat la meua vida i li ha donat un nou sentit.

De tota manera, ajudar no ha de ser fàcil?

No. És molt difícil. Hi ha una burocràcia immensa, molt complicada, cada dia ensopegues amb nous obstacles amb els quals no comptaves abans. També hem de tenir en compte que és difícil adaptar-se a una cultura totalment aliena, a uns costums i unes tradicions que han sobreviscut durant segles. I òbviament, ets tu qui s'ha d'adaptar a ells, no ells a tu, perquè, si fos així, l'ajuda estaria mal plantejada.

Bombai accepta la seva ajuda?

Quan em pregunta això, ¿es refereix a la comunitat d'intocables de la ciutat? ¿A les autoritats locals? ¿A les màfies que operen a Bombai?

Expliqui'm cadascuna de les tres...

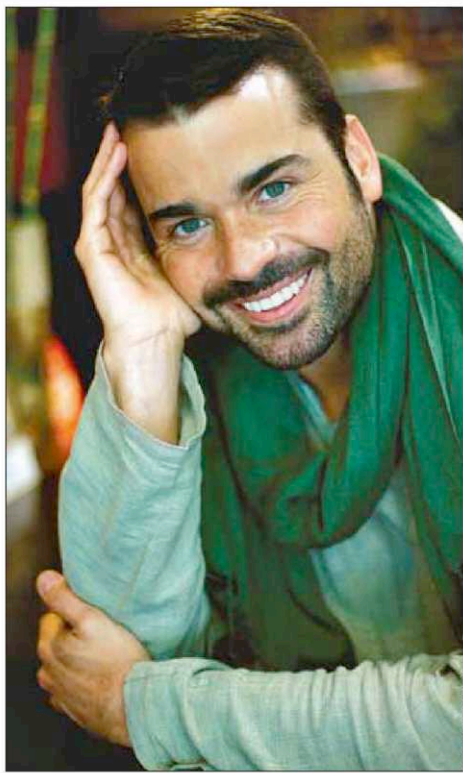
Els intocables de Bombai em reben fantàsticament bé, perquè els he preguntat abans si volen el meu ajut. Això em sembla fonamental. A l'ONG rebem milers d'e-mails de gent que vol col·laborar amb nosaltres. I en el seu oferiment ens diuen tot el que faran per nosaltres. Però, realment s'han preguntat si això ens serà útil? S'acostuma molt a ajudar imponent, i aquest tipus d'ajut ha perdurat al llarg de la història amb moltes formes i maquillatges.

Pensa en la religió?

Es un exemple. Durant molts anys s'ha imposat la religió per la força: “Si no et converteixes, no t'ajudo”. Cal tenir molta cura amb això. Segons com s'enfoqui, la cooperació internacional pot caure en el colonialisme. Un projecte pot ser cent per cent colonitzador. A mi a Bombai se'm respecta molt, perquè abans els he preguntat si volen la meua ajuda.

¿Creu que hi ha gent que ajuda l'anomenat Tercer Món per la mala consciència occidental?

Pots ser. Però no ho jutjo. A mi hi ha molta gent que m'està ajudant a l'ONG. No em plantejo per què ho fan. El que m'importa és que em

FRANCESC METZGER

PERFIL De Jaume Sanllorent (Barcelona, 1976) criden l'atenció els seus ulls clars i el seu ampli somriure. Periodista de formació, la seva vida va fer un gir quan va visitar l'Índia i va descobrir la realitat en què viuen centenars de milers de nens intocables de Bombai. Sanllorent va fundar l'ONG Sonrisas de Bombay (www.sonrisasdebombay.org), que aquest juny ja donarà ajut a 6.000 nens. Ara presenta *Somriures de Bombai*. El viatge que va canviar-me el destí (Plataforma Editorial).

donen suport per seguir ajudant més nens i nenes dels carrers de Bombai. No em plantejo per què ens ajuden a l'ONG ni sóc ningú per jutjar-los. El paper de jutjar això l'ha de fer la mateixa consciència de cadascú.

Quina relació té amb els polítics de Bombai?

Els respecto. No perdo el temps criticant-los o fent una vaga de fam a les portes del Parlament. Ocupo el temps buscant solucions conjuntes i pensant què poden fer ells per ajudar-me en els meus projectes de cooperació.

Les màfies locals l'han amenaçat de mort. Com ho porta? Quina relació manté amb elles?

Amb les màfies no puc establir cap tipus de diàleg, encara que ho he volgut. Ho he intentat. El diàleg no ha de faltar mai. En res. Diàleg sempre! I sí, estic amenaçat. Haig de dir que m'hi he acostumat i és part de la meua feina. Si veig limitada la meua llibertat de moviment però, a canvi, milers de nens poden recuperar la seva llibertat i la vida, benvingut sigui!

La seva experiència li ha canviat els valors?

L'essència del Jaume segueix sent la mateixa. Les persones no canvien perquè estiguin en un altre país o tinguin una altra feina. La persona és. La meua família m'ha educat amb uns valors. Però la manera de pensar, d'opinar, sí que ha canviat. El Jaume Sanllorent d'ara no és el de fa un any, ni serà el d'aquí tres anys... Però això és normal, perquè vol dir que evoluciono. A mi m'esgarrifa la gent que diu que segueix pensant igual que fa deu anys.

“**Si estic amenaçat per les màfies però, a canvi, podem salvar milers de nens intocables de Bombai, benvingut sigui!**”

Els últims tres anys, la seva ONG, Sonrisas de Bombay, ha crescut molt. Ara quants nens són beneficiaris dels seus programes?

Vaig començar salvant quaranta nens... i aquest juny, els nens beneficiaris seran 6.000. Seguim salvant nens intocables. Una dificultat que afrontem, un cop els hem aconseguit treure dels prostíbuls, és obtenir un document que identifiqui els infants perquè puguin quedar-se a l'orfenat. A efectes legals, molts nens no existeixen. Ni tan sols saben el seu nom... També hem desenvolupat programes per a malalts de lepra i els seus familiars. Per ser més eficaços, treballem estretament amb persones i entitats locals, que coneixen millor la seva comunitat i el tipus d'ajut que els podem proporcionar.

A vostè els nens de Bombai com li diuen?

Jaume Sir o Jaume GI, que és el màxim honor.

Quina relació té amb els nens que ha salvat?

Fantàstica. Sobretot amb els cent primers. Diria que tenim una relació màgica.

Espera viure molts més anys a Bombai?

No dono tanta importància a si visc a Bombai o en un altre lloc. Ara bé, considero prioritària la continuïtat dels nostres projectes. Vull morir entregat en cos i ànima als pobres de Bombai i estaré sempre allà on se'm necessiti.